

Menys presidents, però millors; encara que millor cap ni un
Juny de 2021
Agustín Guillamón

S'assegura que l'onzè president de la Generalitat és el nombre 132 d'una llarga llista, que inclou a clergues, abats i bisbes d'un organisme de recaptació d'impostos medieval que res té a veure amb una Presidència de la Generalitat, però que li va servir d'inspiració a Josep Maria Solé Sabaté per presentar-li al seu amo i senyor, Jordi Pujol Soley, el que aquest li exigia: un pedigrí que li permetés afirmar que existien més presidents de la Generalitat que monarques anglesos.

El 2003, Josep Maria Solé Sabaté, al servei del totpoderós mafiós Jordi Pujol, va publicar l'obra col·lectiva *Història de la Generalitat de Catalunya i dels Seus presidents*, dins de l'Enciclopèdia Catalana. En aquesta obra, Solé Sabaté inclou una «llista dels presidents de la Generalitat», confeccionada mitjançant el següent procediment: durant el període 1359 a 1914 (anterior a la creació de la Generalitat de Catalunya), Solé Sabaté va decidir considerar «president de la Generalitat» al que va determinar per raons protocol·làries com a diputat eclesiàstic de més edat de la Diputació del General de Catalunya, encara que cap d'aquests diputats ostentés mai el càrrec de «president» i malgrat que la Diputació del General de Catalunya era un òrgan recaptatori de les Corts Catalanes, que res tenia a veure amb un govern, ni res semblant. Per descomptat, mesquina mitjançant, cauen d'aquesta llista de clergues, abats i bisbes aquells botiflers que van optar per Felip V. Aquest organisme va ser dissolt pel Decret de Nova Planta en 1716, encara que breument restituit durant dos anys en 1874-1875. La llista de JM Solé Sabaté, a partir de 1931, inclou tant els presidents de la Generalitat reconeguts per l'Estat espanyol, com a aquells que es van proclamar «presidents a l'exili», però exclou aquells nomenats pel Govern espanyol durant el presidí de Lluís Companys al 1934-1936.

Potser seria millor no presumir tant del nombre de presidents com del seu prestigi i qualitat. Un prestigi que està una mica malmès i deteriorat, per no dir que en caiguda lliure, després de Josep Tarradellas, amb la notable excepció de Pascual Maragall.

Vegem succintament aquests 11 presidents:

1. Macià, primer president de la Generalitat, coronel de l'exèrcit espanyol, mort en el Nadal de 1933.
2. Companys, afusellat pels franquistes a l'octubre de 1940.
3. Irla, un president exiliat, no reconegut pel govern espanyol, que no sabem si hauria de figurar, o no, a la llista de presidents reals de la Generalitat.
4. Josep Tarradellas, restaurador de la Generalitat i el seu quart president. Va enllaçar la legitimitat republicana amb el seu reconeixement per l'Estat espanyol. D'aquí, la inclusió d'Irla, que d'altra manera no seria admissible,
5. El cinquè president va ser Jordi Pujol Soley, acusat en aquests moments de robar y rampinyar Catalunya durant 23 anys, mitjançant la construcció d'una màfia familiar i de partit. Ha desacreditat, ultratjat i deshonorat el càrrec de president de la Generalitat, potser de forma permanent i irremeiable. Repugnant i immoral. Indigne del càrrec i de la institució: va confondre pàtria i patrimoni.
6. El sisè va ser Pasqual Maragall, el de les Olimpíades de Barcelona i responsable de la major remodelació i modernització de Catalunya. Va situar a Barcelona al mapa internacional.
7. El setè va ser el cordovès i socialista Montilla, molt criticat en els mitjans nacionalistes pel ... seu accent.

8. El vuitè, Artur Mas, va desmantellar entusiasta i conscientment la sanitat i l'educació catalanes. Una manifestació d'indignats va envoltar el Parlament per evitar l'aprovació d'uns pressupostos antisocials que destruïen una sanitat i una educació públiques de qualitat. Se li ha castigat amb una pensió de més de set mil euros mensuals, a cobrar des d'abril de 2021. Aquesta pensió, sumada a el pagament de secretàries, cèntric despatx, xofer i aparell de seguretat li costarà a el pressupost de la Generalitat mig milió d'euros anuals.

9 y 10. El novè i el desè no van guanyar mai unes eleccions, sinó que van ser nomenats a dit. Mas va nomenar com el seu vicari i successor a Puigdemont de Waterloo, el dels set segons d'independència. El diví Puigdemont, al seu torn, va buscar al més submís, fidel i mal·leable, nominant a Torra com el seu vicari a la Terra. Torra, l'inútil amb vocació fracassada de màrtir de la pàtria, incapaç de coordinar un govern perquè no era tolerat pels seus propis consellers, l'insufrible solipsista que, en plena pandèmia, va subcontractar la gestió de les residències de gent gran a un amigueta del Tsunami. La Degeneralitat va aconseguir cotes impensables de degradació, vodevil i desistiment de funcions.

Així, doncs, Aragonès és l'onzè president de la Generalitat (desè si no comptem a Irla). Això de l'132 president de la Generalitat és una fal·làcia de Solé Sabaté, encarregada i pagada pel president Jordi Pujol, pecat venial de vanitat del mafiós amb tractament d'Honorable. Millor una mínima qualitat, honorabilitat i dignitat dels qui ostenten el càrrec en la presidència de la Generalitat, que un nombre tan astronòmic com a fals de presidents.

Pujol, Mas, Puigdemont i Torra han aconseguit enfonsar el prestigi de la institució de la Presidència de la Generalitat a uns nivells tan menyspreables i fràgils com indignes i insuportables, que probablement Josep Tarradellas no hagués imaginat mai, ni en els seus pitjors malsons.

La Degeneralitat de Pujol, Mas, Puigdemont i Torra no és sostenible, ni pot aprofundir encara més el desastre socioeconòmic i polític que ha provocat al país, per la senzilla raó que ja ens vam quedar sense futur i sense país. La decadència catalana en tots els ordres i activitats, des del terreny econòmic al social i polític, és un pendent relliscosa imparabile. Catalunya es va anar a la merda amb el descobriment de la màfia dels Pujol, i allà seguirà rebotcant-s'hi mentre el seu destí es decideixi a Sanedrins, Tsunamis o consells de la República, a Òmniums i Assemblees Nacionals i a les més diverses organitzacions mafioses i elitistes, salvadores de la pàtria i venedores de fum.

Si Aragonès ha de sotmetre a un fantasmagòric Consell de la República, de gent cooptada entre si, no sotmès a cap procés electoral o democràtic, enfrontant la meitat dels catalans a l'altra meitat per qüestions ideològiques i eternes disputes sobre el sexe dels àngels, el dany pot ser letal i definitiu, sense retorn.

És l'economia, covidiotas!

Menys presidents, però millors; encara que millor cap ni un: ¡Visca Catalunya sense govern ni presidents! ¡Visca Catalunya lliure d'inútils, mafiosos i Màrtirs!

Alejandro Proletaria.
Biblioteca general del pensamiento revolucionario
Obras, textos y artículos de Agustín Guillamón

germinal_1917@yahoo.es